

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: Ludvík R., bytem xxx, zastoupen JUDr. Jiřím Vrbou, obecným zmocněncem, bytem xxx, adresa pro doručování: xxx, proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2007, čj. 560/3512/06

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.2.2007, čj. 560/3512/06 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,-Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní ho inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen ČIŽP) č.j. 46/OOV/0605782.11/06/HPZ, ze dne 23.11.2006, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč, a to dle § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 písm. d) vodního zákona.

Ministerstvo životního prostředí v napadeném rozhodnutí částečně změnilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastní inspektorát Havlíčkův Brod, č.j. 46/OOV/0605782.11/06/HZP ze dne 23.11.2006 tak, že se žalobci ukládá, 1. Dle ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 odst. 1 písm. d) vodního zákona pokutu ve výši 20.000,- Kč za nakládání s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu, kterého se dopustil tím, že 25.1.2006 nedodržel minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3, \text{s}^{-1}$ v korytě řeky Sázavy, pod

jezem, který je umístěn pod vtokem do náhonu malé vodní elektrárny. Minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3 \cdot \text{s}^{-1}$ byl stanoven rozhodnutím bývalého ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980. Všechna povrchová voda z vodního toku Sázavy tak byla použita k výrobě elektrické energie na malé vodní elektrárně, kterou provozoval a dále provozuje žalobce, pan Ludvík R., jako podnikající fyzická osoba. Tím došlo k překročení rozsahu stávajícího povolení k nakládání s povrchovými vodami a k porušení povinnosti stanovené ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona. Ve zbývající části se rozhodnutí ČIŽP potvrzuje.

V podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, a tvrdil, že byl tímto rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, zkrácen na svých právech a domáhal se jeho zrušení.

V žalobě nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k zahájenému správnímu řízení o uložení pokuty a k tomu, co tomuto řízení předcházelo, namítal jeho nezákonnost zejména z důvodu, že správní orgán provedl v této věci kontrolu, a to aniž by k ní přizval účastníka řízení. Důkazy, které má k dispozici, byly získány nezákonným způsobem, když správní orgán při kontrole nepostupoval podle zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole, a proto takto provedené důkazy nelze ve správním řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu použít.

Za podstatnou námitku pak žalobce označil skutečnost, že se správní orgán se při stanovení pokuty odvolával na stanovení minimálního průtoku rozhodnutím č.j. Vod. 2355/80 Ha, vydaného dne 23.9.1980 Okresním národním výborem ve Žďáře nad Sázavou. K této skutečnosti žalobce namítal, že v rozhodnutí není stanoven žádný minimální průtok. Žalobce dále namítal, že důkaz – fotodokumentace byl získáván na pozemku žalobce, který je v bezprostřední blízkosti jeho bydliště. Ač byl toho času doma, nebyl k provedení důkazu přizván. O kontrole se dověděl až z oznámení o zahájení správního řízení o uložení pokuty. Důkazy, které má správní úřad k dispozici, byly získány nezákonným způsobem. Takto provedené důkazy nelze ke správnímu řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu použít. Nesouhlasil také s odůvodněním napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvedl, že ze strany ČIŽP se jednalo o tzv. dozor ve smyslu stanovení § 112 odst. 1 písm. a) vodního zákona a že v daném případě jsou práva a povinnosti inspektorů inspekce upravena v ustanovení § 112 a 114 vodního zákona. Inspekce dle zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole nepostupuje, a to s ohledem na znění § 8 odst. 2 tohoto zákona, kde je upraven vztah ke zvláštním zákonným předpisům, kterými se řídí jednotlivé kontrolní orgány a stanoví, že podle části třetí zákona č. 552/1991 Sb. příslušné kontrolní orgány postupují jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. K tomu namítal, že zákon o vodách nemá žádné zvláštní ustanovení, které by stanovovalo jiný postup při provádění kontrolní činnosti. Ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb. jsou orgány podléhající tomuto zákonu povinné oznamovat zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 42/2004-87 ze dne 28.7.2005 a uvedl, že přestože NSS v dané věci řešil otázku vztahu k zákonu o ochraně ovzduší, je jeho závěr zcela aplikovatelný i na jiné zákony, např. na zákon č. 254/2001 Sb. o vodách, v platném znění, kde v § 112 tohoto zákona je stanovena působnost ČIŽP a v § 114 jsou pak uvedena oprávnění a povinnosti osob vykonávajících vodoprávní dozor. Z tohoto ustanovení vyplývá, že inspektoři ČIŽP jsou při dozoru povinni se vykázat příslušným průkazem dozorované osobě a nejpozději před vstupem na cizí pozemek nebo do cizích staveb informovat vlastníka, uživatele nebo nájemce, popř. jeho pracovníka. Avšak ani tento zákon neupravuje zvláštní postup státního orgánu při kontrole ve smyslu kontrolního řádu

uvedeného v § 8 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a proto platí i v tomto případě postup dle tohoto předpisu. Z výše uvedeného pak žalobce dovodil, že inspektoři ČIŽP tak porušili i zákonná ustanovení § 114 odst. 2 písm. b) zákona o vodách, když před vstupem na cizí pozemek a do cizího objektu se neprokázali příslušným průkazem a neinformovali vlastníka pozemku a malé vodní elektrárny o jejich vstupu předem.

Dále namítal, že v rozhodnutí ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod. č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980 minimální průtok ve výši 0,23 m³/s stanoven není. Uvedl, že ČIŽP v novém rozhodnutí odstranila záměnu pojmů minimálního zůstatkového průtoku a minimálního průtoku s ohledem na ustanovení § 36 vodního zákona a namítal, že v citovaném rozhodnutí ONV Žďár nad Sázavou není stanoven žádný minimální zůstatkový průtok, pouze na straně třetí tohoto rozhodnutí, je stanoveno, že tento orgán povoluje na podkladě zde uvedených ustanovení příslušných zákonů 1. nakládání s vodami spočívající ve využití povrchové vody k energetickému využití a vzdouvání vody; 2. stavbu zařízení umožňující nakládání s povrchovými vodami v rozsahu popisu uvedeném v technické dokumentaci a vodohospodářské evidenci. Dále rozhodnutí obsahuje podmínky udělení tohoto povolení, mezi nimiž však stanovení minimálního zůstatkového průtoku není, a to ani v odvolání na technickou dokumentaci. Pouze v původní projektové dokumentaci, kde je uveden celkový charakter stavby vodního díla, je zmínka o zachování minimálního průtoku pod jezem v řece Sázavě v množství 0,23 m³/s. Z hlediska zákona o vodách je však nezávazný a nevymahatelný, neboť není součástí vlastního výroku rozhodnutí vodohospodářského orgánu. Výrokem je ta část rozhodnutí, v níž je obsaženo autoritativní řešení otázky, která byla předmětem rozhodování. Výrok je jádrem celého rozhodnutí, jímž se určují konkrétní práva a povinnosti účastníků řízení. Z výroku rozhodnutí musí být zcela nepochybně zřejmé, co bylo předmětem rozhodování a na základě jaké právní normy bylo rozhodováno. Výrok je nutné rozlišit od ostatních náležitostí rozhodnutí. Zmínka o projektovém řešení obnovy malé vodní elektrárny v předmětném vodoprávním rozhodnutí není součástí výroku tak, jak tvrdí žalovaný. Snahou žalobce bylo, aby předpokládaný zůstatek průtoku v řece byl zachován v takové míře, která je únosná i pro vodní společenstvo v této části řeky Sázavy. Jeho vodítkem je právě předpokládaný minimální průtok ve výši 0,23 m³/s. Je třeba také přihlédnout k významnému vlivu na tento průtok, kterým je značná rozkolísanost průtoků v řece Sázavě nakládáním s vodami nad jezem žalobce. Žalovaný se však nikterak nezabýval námitkou uvedenou v odvolání žalobce, a to jak prvostupňový správní úřad dospěl k závěru, jaké množství vody protékalo vodním tokem Sázavy a kolik byl skutečný průtok v náhonu žalobce dne 25.1.2006, když ve svém rozhodnutí uvedl, že šterbinami v tělese jezu protékalo velmi nepatrné, neměřitelné množství vody a že v korytě řeky pod jezem bylo jen velmi malé množství vody zamrzlé stojaté vody. Vzhledem k tomu, že jde o jez, který nemá souvislou přelivnou hranu, ale jde o spíše kamenitý zával s velkými mezerami mezi kameny, je protékající množství vody skutečně neměřitelné na jezu a v podjezí byla hladina zcela zamrzlá. Je nutné přihlédnout také k tomu, že v té době byl silný mráz a napadlo asi 60 cm sněhu a vše bylo pod sněhem. Toto je patrné i z fotografií, které byly pořízeny v rámci správního řízení. Vlastní jez a podjezí však na fotografiích, kde také není uvedeno datum a čas pořízení, zachycen není. Správní orgán tedy nemůže jednoznačně tvrdit, kolik vody skutečně protékalo, když jej neměřil. Stav vody nebyl ani ověřen u Českého hydrometeorologického ústavu. Má za to, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tvrzení, že žalobce nakládal s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu, tak nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce dále namítal, že správní orgán svým rozhodnutím porušil rovněž ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Jde o porušení zásady zákazu

zneužívání správního uvážení. Správní orgán nesmí konkrétnímu ustanovení v praxi podsouvat v rámci správního uvážení jiný význam, než který sledoval zákonodárce. Žalobce závěrem žaloby namítal, že výše uvedené vady řízení mohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a proto navrhl, aby soud pro vady řízení a nezákonnost zrušil napadené rozhodnutí správního orgánu II. stupně a spolu s ním také rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení

K žalobě se vyjádřil žalovaný a k námitce žalobce, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá ve skutečnosti, že Česká inspekce životního prostředí striktně nepostupovala podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, žalovaný uvedl, že citovaný zákon o státní kontrole ve svém § 8 odst. 2 upravuje vztah ke zvláštním zákonným předpisům, kterými se jednotlivé kontrolní orgány řídí, a stanoví, že podle části třetí zákona č. 552/1991 Sb. příslušné kontrolní orgány postupují jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V daném případě jsou práva a povinnosti inspektorů inspekce upravena v ustanovení §§ 112 a 114 vodního zákona. Jedná se o tzv. dozor ČIŽP (dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. a) vodního zákona), tzn., že podle zákona č. 552/1991 Sb., jak namítal žalobce, se v tomto případě nepostupuje, neboť ČIŽP postupovala i rozhodovala podle vodního zákona. Inspekce nemá podle vodního zákona zákonnou povinnost ohlašovat svůj dozor kontrolovanému subjektu předem. Takto ohlášený dozor by v řadě případů ztratil svůj smysl. Vodní zákon je tedy v tomto případě *lex specialis*. Zákon č. 552/1991 Sb. inspekce může použít, avšak pouze subsidiárně. V daném případě byla inspektory prováděna kontrola stavu množství vody v korytě řeky Sázavy. Při zjišťování příčiny nedostatečného průtoku pod jezem v řkm 200,715 byla shledána souvislost s provozem malé vodní elektrárny žalobce a její negativní vliv na průtok pod jezem. Bylo zjištěno porušení předpisů na úseku vodního hospodářství, konkrétně nedodržení minimálního průtoku pod jezem. Tato činnost ČIŽP se dá podřadit pod skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti – jako podklad pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí *ex offio*, v souladu s ustanovením § 50 odst. 1 správního řádu. S těmito podklady pak byl žalobce při zahájení správního řízení řádně seznámen. ČIŽP dle názoru žalovaného tedy postupovala v tomto správním řízení v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu věci obsaženou v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu.

K další námitce, kdy žalobce namítal, že v rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980, minimální průtok ve výši 0,23 m³/s stanoven není, žalovaný uvedl, že ČIŽP odstranila v novém rozhodnutí záměnu pojmů minimálního zůstatkového průtoku stanoveného dle ustanovení § 36 vodního zákona, účinného v této části od 1.1.2002 a minimálního průtoku stanoveného před tímto datem. Minimální průtok je stanoven hodnotou 0,23 m³/s v rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980. Na str. 3 citovaného rozhodnutí je uvedeno, že povolení se uděluje za předpokladu splnění podmínek. Podmínka č. 1 pak stanoví, že stavba bude provedena dle předložené projektové dokumentace. Správní orgán (tedy vodohospodářský orgán) tak povolil stavbu a následný provoz malé vodní elektrárny za předpokladu splnění uvedené povinnosti. Nesplnění povinnosti žalobcem bylo důvodem pro zahájení správního řízení. V samotném rozhodnutí, kterým bylo povoleno nakládání s vodami spočívající ve využití povrchové vody k energetickému využití a stavba zařízení umožňující nakládání s povrchovými vodami jsou také uvedeny na str. 1 rozhodnutí podstatné skutečnosti z této projektové dokumentace, mezi jiným také, že minimální průtok pod jezem v řece Sázavě bude zachován v množství 0,23 m³/s. Konstrukce tohoto rozhodnutí pak odpovídá dobovým zvyklostem osmdesátých let 20. století.

Dále uvedl, že k protiprávnímu jednání ze strany provozovatele malé vodní elektrárny pana Ludvíka R., jako fyzické podnikající osoby, prokazatelně došlo tím, že nedodržel zmiňovaný minimální průtok v korytě řeky Sázavy pod jezem, když překročil rámec svého platného povolení a veškerou vodu z řeky Sázavy (vyjma průsaků přes jez, které nejdou manipulací ovlivnit) převedl do svého náhonu a dále na svoji malou vodní elektrárnu a povrchová voda, která měla být ponechána v toku, byla nepovoleně využita na výrobu elektrické energie.

Pokud se týká námitky žalobce, že se žalovaný nezabýval námitkou v odvolání žalobce, jak prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, jaké množství vody protékalo vodním tokem Sázava a kolik byl skutečný průtok v náhonu žalobce dne 25.1.2006, žalovaný odkázal na zápis z místního šetření ze dne 25.1.2006 a prvoinstančním rozhodnutí ČIŽP, kde je uvedeno, že hladina řeky byla cca 20 cm pod přelivnou (byť nesouvislou) hranou a pouze štěrbinami přes jez protékalo velmi nepatrné neměřitelné množství vody. Z toho vyplývá, že minimální průtok v řece Sázavě v množství 0,23 m³/s nebyl zachován. Pro zhodnocení tohoto nezákonného stavu pak nebylo důležité měřit, kolik vody protékalo náhonem k malé vodní elektrárně. Výsledky měření by neměly vliv na skutečnost, že minimální průtok nebyl žalobcem zachován. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému navrhl zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání zástupce žalobce s odkazem na důvody uvedené v žalobě zdůraznil, že v daném případě byla kontrola provedena bez přítomnosti žalobce, došlo tedy k porušení zákona o státní kontrole i k porušení § 114 zákona o vodách. Dále poukázal na to, že v daném případě nebylo provedeno žádné měření vody protékající do podjezí. V záznamu o šetření i v rozhodnutích je uváděno, že jezem prosakovalo neměřitelné množství vody. Podle fotografií je však zřejmé, že voda korytem řeky pod jezem protékala a je třeba vycházet z toho, že předmětný jez je tvořen pouze kameny a voda mezi těmito kameny protéká. Dále zdůraznil, že ve výroku rozhodnutí ani v podmínkách tohoto rozhodnutí z roku 1980 není minimální průtok stanoven. O této hodnotě je sice v předmětném rozhodnutí hovořeno, ale v jeho úvodu, který je pro posouzení samotného rozhodnutí irelevantní. Z důvodů uvedených v žalobě pak navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí prvostupňové.

Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě uvedl, že v daný den měření nebylo možné provést vzhledem ke klimatickým podmínkám. Pokud se jedná o stanovení minimálního průtoku, zde je třeba vycházet z údajů uvedených v rozhodnutí z roku 1980, které svou formou odpovídá tehdy používané praxi a může se jevit z hlediska dnešních požadavků jako nepřesné, avšak minimální průtok tímto rozhodnutím byl stanoven. Má za to, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto navrhl, aby ji soud zamítl.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplynuly následující skutečnosti:

Ve spise je založen zápis z místního šetření šetření ze dne 25.1.2006, kdy zjistila ČIŽP OI Havlíčkův Brod v rámci dozoru dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. a) vodního zákona, že stavidlo náhonu, který vede k malé vodní elektrárně žalobce, bylo zcela otevřené a všechna tekoucí povrchová voda z vodního toku Sázava byla svedena před jezem do náhonu. Jez byl zcela zamrzlý a hladina vody před jezem byla cca 20 cm pod přepadovou hranou jezu. Štěrbinami v tělese jezu protékalo nepatrné, neměřitelné množství vody. Z toho zjištění inspekce dovodila, že pod jezem nebyl dodržen minimální průtok, který je stanoven hodnotou 0,23 m³/s v rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne

23.9.1980. Z šetření byla pořízena fotodokumentace a byl sepsán záznam. ČIŽP dospěla k závěru, že došlo k porušení povinnosti stanovené dle ustanovení § 36 odst. 2 vodního zákona.

Je zde založen i zápis z dalšího šetření ze dne 30.1.2006, ze kterého je zřejmé, že inspekce zjistila, že stavidlo k náhonu k malé vodní elektrárně bylo částečně přivřeno oproti kontrole ze dne 25.1.2006, voda přetékala přes hranu jezu, náhonem protékala voda, jejíž hladina byla o 20 cm níže oproti předešlé kontrole. Inspekce také dospěla k závěru, že jalovým odpadem, který je umístěn před malou vodní elektrárnou protékalo větší množství vody zpět do řeky. Ve spise je rovněž založeno rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980, kterým bylo žalobci povoleno nakládání s vodami za určitých, v tomto rozhodnutí specifikovaných podmínek.

Sankční řízení o uložení pokuty bylo zahájeno ze strany ČIŽP dopisem č.j. 46/OOV/0605782.03/06/HPZ ze dne 22.2.2006. K zahájenému řízení o uložení pokuty se vyjádřil žalobce dopisem ze dne 3.3.2006, ve kterém nezpochybnil zjištěný stav, ale vymlouval se na velký mráz, kvůli kterému nemohl pohnout se stavidlem. Rozhodnutím ČIŽP č.j. 46/OOV/0605782.06/06/HPZ ze dne 17.3.2006 pak byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 odst. 1 písm. d) vodního zákona za nedodržení minimálního zůstatkového průtoku ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$ v korytě řeky Sázavy pod jezem, který je umístěn pod vtokem do náhonu MVE patřící odvolateli. Tím došlo podle ČIŽP k porušení povinnosti stanovené dle ustanovení § 36 odst. 2 vodního zákona.

Proti uvedenému rozhodnutí se dne 28.3.2006 žalobce odvolal.

Rozhodnutím MŽP č.j. 560/1223/06 ze dne 27.7.2006 bylo napadené rozhodnutí ČIŽP č.j. 46/OOV/0605782.06/06/HPZ ze dne 17.3.2006 zrušeno a věc byla vrácena ČIŽP zpět k novému projednání a rozhodnutí.

Dne 20.10.2006 ČIŽP pokračovala ve správním řízení a oznámila žalobci dopisem č.j. 46/OOV/0605782.0999/06/HZP, že se může seznámit s podklady pro rozhodnutí a může navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Žalobce ve stanovené lhůtě své stanovisko nepodal a k dokladům se nevyjádřil.

Rozhodnutím ČIŽP č.j. 46/OOV/0605782.11/06/HPZ ze dne 23.11.2006 pak byla Ludvíku R., fyzické osobě podnikající, uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 písm. d) bod 4 vodního zákona za to, že při místním šetření provedeném dne 25.1.2006 nedodržel minimální průtok vody $0,23 \text{ m}^3$ v korytě řeky Sázavy pod jezem k náhonu na MVE, jak ukládá rozhodnutí vodoprávního úřadu vydané dne 23.9.1980 pod č.j. Vod. 2355/80 Ha. Tím došlo k porušení povinnosti stanovené ustanovením § 36 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona a nedodržení rozsahu stávajícího rozhodnutí povolujícího nakládání s vodami.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uveden dosavadní průběh správního řízení s tím, že ČIŽP provedla šetření o existenci provozního nebo manipulačního řádu vodního díla v archivu vodoprávního úřadu ve Žďáře nad Sázavou a ve Státním archivu – pobočka Žďár nad Sázavou. Podařilo se však najít jen kopii manipulačního řádu. V tomto manipulačním řádu je uvedena hodnota minimálního průtoku pod jezem na str. 2 pod písm. B. Charakteristika vodního díla a na str. 5 bod C. Manipulace s vodou a převádění povodí. ČIŽP

při svém rozhodování vycházela ze stavu, který byl zjištěn při kontrole provedené dne 25.ledna 2006 a ani po doplnění podkladů rozhodnutí podle požadavku odvolacího orgánu (manipulační řád) neshledala důvody pro změnu svého rozhodnutí ze dne 17.3.2006. Výše pokuty byla stanovena podle § 122 vodního zákona v rozmezí určeném v odstavci 1 písm. d), přičemž bylo přihlédnuto k okolnostem uvedeným v odstavci 2. Přitom bylo vzato v úvahu, že se jedná o porušení dalších povinností, které v době kontroly přímo ovlivňovaly průtok vody pod jezem. Podkladem pro zahájení správního řízení byl zápis z šetření dne 25.ledna 2006 a manipulační řád vodního díla. Na základě výše uvedených skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno.

Proti rozhodnutí o uložení pokuty se žalobce dne 7.12.2006 odvolal a v odvolání namítal, že správní orgán zahájil řízení o uložení pokuty, aniž by řádně prověřil daný stav věci a tak jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Dále žalobce dovodil nezákonnost rozhodnutí o uložení pokuty, protože správní orgán při místním šetření porušil ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, neboť důkazy, které má k dispozici, byly získány nezákonným způsobem, když správní orgán provedl kontrolu, aniž byla naplněna litera zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, a takto provedené důkazy nelze ke správnímu řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu použít. Dále žalobce v odvolání tvrdil, že inspektoři ČIŽP jsou povinni dodržovat ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb., neboť zákon č. 282/1991 Sb. ani vodní zákon neuvádí žádná pravidla pro postup kontrolních orgánů a odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 28.7.2005 č.j. 4 As 42/2004-87. V odvolání rovněž namítal, že v rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980 minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}$ stanoven není. Argumentoval také tím, že ČIŽP vyhledaný manipulační řád ve Státním archivu ve Žďáře nad Sázavou nebyl nikdy schválen vodoprávním úřadem (tehdy vodohospodářským orgánem). Dále namítal, že je protizákonné, když ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že došlo k porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona, když vodní zákon takové ustanovení vůbec nezná.

O podaném odvolání rozhodlo Ministerstvo životního prostředí napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí ČIŽP č.j. 46/OOV/0605782.11/06/HZP ze dne 27.11.2006 se částečně mění tak, že část výroku označená 1. se nahrazuje tímto textem:

„1. dle ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 odst. 1 písm. d) vodního zákona pokutu ve výši 20.000,- Kč za nakládání s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu, kterého se dopustil tím, že dne 25.1.2006 nedodržel minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}$ v korytě řeky Sázavy pod jezem (řkm 200), který je umístěn pod vtokem do náhonu malé vodní elektrárny. Minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}$ byl stanoven rozhodnutím bývalého ONV Žďár nad Sázavou pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980. Všechna povrchová voda z vodního toku Sázavy tak byla použita k výrobě elektrické energie na malé vodní elektrárně, kterou provozoval a dále provozuje pan Ludvík R., fyzická osoba podnikající. Tímto došlo k překročení rozsahu stávajícího povolení k nakládání s povrchovými vodami a k porušení povinnosti stanovené ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona.“ Zbývající část napadeného rozhodnutí ČIŽP se potvrzuje.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a uvedl, že rozhodnutím ČIŽP č.j. 46/OOV/0605782.11/06/HPZ ze dne 23.11.2006 byla Ludvíku R., fyzické osobě podnikající, uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč podle ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 odst. 1 písm. d) vodního zákona. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce odvolal a k důvodům uvedeným v odvolání žalovaný

vedl, že správní orgán zahájil řízení o uložení pokuty ex offio – z vlastního podnětu, podkladem mu byl záznam z místního šetření. ČIŽP dle právního názoru odvolacího orgánu tedy postupovala v tomto správním řízení v souladu se zásadou zjištění skutkového stavu věci obsaženou v ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. K námitce odvolatele ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tom, že inspekce nepostupovala podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, žalovaný uvedl, že citovaný zákon ve svém § 8 odst. 2 upravuje vztah ke zvláštním zákonným předpisům, kterými se jednotlivé kontrolní orgány řídí a stanoví, že podle části třetí zákona č. 552/1991 Sb. příslušné kontrolní orgány postupují jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V daném případě jsou práva a povinnosti inspektorů inspekce upravena v ustanovení §§ 112 a 114 vodního zákona. Jedná se o tzv. dozor ČIŽP (dle ustanovení § 112 odst. 1 písm. a) vodního zákona), tzn., že podle zákona č. 552/1991 Sb., jak ho zmiňuje odvolatel, se v tomto případě nepostupuje, neboť ČIŽP postupovala i rozhodovala podle vodního zákona. Inspekce nemá podle vodního zákona zákonnou povinnost ohlašovat svůj dozor kontrolovanému subjektu předem. Takto ohlášený dozor by v řadě případů ztratil svůj smysl. Vodní zákon je tedy v tomto případě lex specialis. Zákon č. 552/1991 Sb. inspekce může použít, avšak pouze subsidiárně. Důkazy provedené v řízení byly tedy získány v souladu s právními předpisy a odvolatel s nimi byl při zahájení správního řízení řádně seznámen.

K další námitce, kdy odvolatel namítal, že v rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980 minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$ stanoven není, žalovaný uvedl, že ČIŽP odstranila v novém rozhodnutí záměnu pojmů minimálního zůstatkového průtoku stanoveného dle ustanovení § 36 vodního zákona, účinného v této části od 1.1.2002, a minimálního průtoku stanoveného před tímto datem. Podkladem pro rozhodnutí č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980, kterým bylo žalobci povoleno nakládání s vodami, spočívající ve využití povrchové vody k energetickému využití a stavbu zařízení umožňující nakládání s povrchovými vodami v rozsahu popisu uvedeném v technické dokumentaci, byla právě tato technická dokumentace, kde je jednoznačně stanoveno, že minimální průtok pod jezem v řece Sázavě bude zachován v množství $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$. Správní orgán (tehdy vodohospodářský orgán) tak povolil stavbu a následný provoz malé vodní elektrárny za předpokladu splnění uvedené povinnosti, jejíž neplnění a způsobený následek byly důvodem pro zahájení správního řízení. K protiprávnímu jednání ze strany provozovatele pana Ludvíka R., fyzické osoby podnikající, pak prokazatelně došlo tím, že nedodržel tento minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$ v korytě řeky Sázavy pod jezem, když překročil rámec svého platného povolení a veškerou vodu z řeky Sázavy (vyjma průsaků přes jez, které nejdou manipulací ovlivnit) převedl do svého náhonu a dále na svoji malou vodní elektrárnu. Povrchová voda, která měla být ponechána v toku, byla nepovoleně využita na výrobu elektrické energie.

K argumentaci odvolatele, že ČIŽP vyhledaný manipulační řád ve Státním archivu ve Žďáře nad Sázavou nebyl nikdy schválen vodoprávním úřadem (tehdy vodohospodářským orgánem), žalovaný uvedl, že ČIŽP byla vázána právním názorem odvolacího orgánu vyjádřeném v odůvodnění předchozího rozhodnutí, aby zjistila, jak je to s provozním řádem vodního díla MVE, který je uveden v podmínce č. 6 prvoinstančního rozhodnutí bývalého ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980 a zda provozovatel podle tohoto provozního řádu postupuje. Jelikož tento manipulační řád nebyl schválen vodoprávním úřadem, proto manipulační řád jako důkazní prostředek nebyl ve správním sankčním řízení použit.

K další námitce odvolatele, že v prvoinstančním rozhodnutí ČIŽP uvedla ve výroku uvedené porušení ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona, přičemž žádné takovéto ustanovení vodní zákon nezná, a proto dle odvolatele napadené rozhodnutí odporuje jak Ústavě ČR, tak i Listině základních práv a svobod čl.2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 2, žalovaný sdělil, že ze strany ČIŽP došlo při přepisu rozhodnutí k překlepu. Z kontextu výroku je zřejmé, že mělo jít místo ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona, o ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona. Protože tato zřejmá nesprávnost v písemném vyhotovení napadeného prvoinstančního rozhodnutí nebyla ČIŽP opravným rozhodnutím opravena, tak ji částečnou změnou výroku napadeného prvoinstančního rozhodnutí v rámci uplatnění zásady procesní ekonomie odstranil odvolací orgán. Ministerstvo životního prostředí přezkoumalo rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání, přičemž na něm neshledalo žádné vady, pro které by muselo rozhodnutí zrušit, a po zvážení všech skutečností dospělo k závěru, že pokuta byla uložena v souladu s platnými právními předpisy. Pochybení ČIŽP při přepisu rozhodnutí pak částečnou změnou výroku prvoinstančního rozhodnutí napravilo. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí v mezích žalobou uplatněných námitek. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána částečně důvodně.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán provedl v této věci kontrolu, a to aniž by jakkoli ke kontrole přizval žalobce, jako účastníka řízení. Porušil tak ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu. Důkazy, které má k dispozici, byly získány nezákonným způsobem, když správní orgán provedl kontrolu a nepostupoval podle zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole, a nepostupoval ani v souladu s ustanovením § 114 zákona o vodách, když žalobce nebyl kontrole přítomen a proto takto provedené důkazy nelze ve správním řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu použít.

K této námitce soud uvádí, že není důvodná. Je třeba rozlišovat, kdy je prováděna skutečná kontrola a kdy je prováděno šetření odborného orgánu v daném případě ČIŽP, který je k tomu zmocněn, jehož výsledkem je popis skutkového stavu věci, jako tomu bylo v projednávaném případě. Při tomto posouzení vychází soud i z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně např. z rozsudku 7 As 19/2006-103 ze dne 10.5.2007, kde byl vysloven názor, že ne za všech okolností, kdy ČIŽP vyvine jakoukoliv aktivitu v rámci plnění povinností uložených jí právními předpisy, by musela vždy postupovat pouze a jen podle zákona o státní kontrole. Tuto povinnost nelze ani dovodit z textu právních předpisů. Ze zákona o inspekci ani z jiného právního předpisu nevyplývá, že by obligatorním podkladem pro zahájení řízení o pokutě bylo ukončení státní kontroly a v návaznosti na tom výsledky této kontroly. Státní kontrola proto nemusela být před zahájením sankčního řízení provedena. Mnohdy je možné faktické okolnosti zjistit teprve až na místě samém. Podstatou takového místního šetření není právně kvalifikovat zjištěný skutkový stav. V daném případě místní šetření nebylo zaměřeno na posouzení toho, zda došlo či nedošlo k porušení příslušných právních předpisů, ale cílem tohoto místního šetření bylo zaznamenat situaci, která fakticky existovala na místě a v daném čase. S výsledkem tohoto šetření pak byl žalobce seznámen, byl také seznámen s tím, jaké úkony a důkazy správní orgán v rámci místního šetření provedl a měl možnost na ně adekvátně reagovat, což také žalobce učinil. Námitka žalobce, že nebyl

kontrole přítomen a proto takto provedené důkazy nelze ve správním řízení dle § 51 odst. 1 správního řádu použít, tak vzhledem k výše uvedenému není důvodná.

Dále se soud zabýval otázkou, zda bylo napadené rozhodnutí o uložení pokuty vydáno na základě zjištěného skutkového stavu věci, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti a zda bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o vodách z hlediska uplatněných žalobních námitek.

Pokuta byla žalobci uložena dle ustanovení § 116 odst. 1 písm. d) bod 4 a § 122 odst. 1 písm. d) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), dále jen vodní zákon, za nakládání s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu, kterého se dopustil tím, že 25.1.2006 nedodržel minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3 \cdot \text{s}^{-1}$ v korytě řeky Sázavy, pod jezem, který je umístěn pod vtokem do náhonu malé vodní elektrárny. Minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3 \cdot \text{s}^{-1}$ byl stanoven rozhodnutím bývalého ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980. Všechna povrchová voda z vodního toku Sázavy tak byla použita k výrobě elektrické energie na malé vodní elektrárně, kterou provozoval a dále provozuje žalobce, pan Ludvík R., bytem xxx, jako podnikající fyzická osoba. Tím došlo k překročení rozsahu stávajícího povolení k nakládání s povrchovými vodami a k porušení povinnosti stanovené ustanovením § 8 odst. 1 písm. a) bod 3 vodního zákona.

Ustanovení § 8 v odst. 1 písm. a) stanoví, že povolení k nakládání s povrchovými vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“) je třeba, jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi a pod bodem 3. k využívání jejich energetického potenciálu.

Ustanovení § 116 odst. 1, písm. d) bod 4 vodního zákona stanoví, že nejde-li o trestný čin, uloží Česká inspekce životního prostředí nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností pokutu podnikající fyzické osobě nebo právnické osobě (dále jen "povinná osoba"), která poruší další povinnosti tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami bez povolení vodoprávního úřadu v případech, kdy je takového povolení třeba podle ustanovení § 8, nejde-li o nedovolený odběr vody podle § 117,

Ustanovení § 122 odst. 1 písm. d) vodního zákona stanoví pokuty za protiprávní jednání podle §116 odst.1 písm. d) bodů 1,2,3,4,5,9,13,14,16,17,21,28,29,31,39,40,45,48,51,56,66,67,68,69,74 nebo 76 ve výši od 20 000 Kč do 1 000 000 Kč.

Ustanovení § 36 vodního zákona stanoví, minimální zůstatkový průtok, který je specifikován v odstavci 1 tohoto ustanovení, kdy minimálním zůstatkovým průtokem je průtok povrchových vod, který ještě umožňuje obecné nakládání s povrchovými vodami a ekologické funkce vodního toku.

V odst. 2 tohoto ustanovení je uvedeno, že minimální zůstatkový průtok stanoví vodoprávní úřad při udělení povolení k nakládání s vodami, které může mít za následek snížení průtoku vodního toku. Vodoprávní úřad přitom vychází z plánů oblastí povodí, z metodického pokynu vydaného Ministerstvem životního prostředí a přihlédne ke zjištěnému stavu povrchových a podzemních vod, zejména k výsledkům vodní bilance v daném povodí.

K námitce žalobce, že v rozhodnutí ONV Žďár nad Sázavou vydaného pod č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980 minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$ stanoven není, soud uvádí, že tato není důvodná. Podkladem pro rozhodnutí č.j. Vod. 2355/80 Ha ze dne 23.9.1980, kterým bylo žalobci povoleno nakládání s vodami, spočívající ve využití povrchové vody k energetickému využití a stavba zařízení umožňující nakládání s povrchovými vodami, byla technická dokumentace, kde je jednoznačně stanoveno, že minimální průtok pod jezem v řece Sázavě bude zachován v množství $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$. K námitce žalobce, že rozhodnutí sice obsahuje podmínky udělení tohoto povolení, mezi nimiž však stanovení minimálního zůstatkového průtoku není, a tento je obsažen pouze v původní projektové dokumentaci, kde je pouze zmínka o zachování minimálního průtoku pod jezem v řece Sázavě v množství $0,23 \text{ m}^3/\text{s}$, což je dle názoru žalobce však nezávazné a nevymahatelné, když toto není součástí vlastního výroku rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná. Jak je zřejmé z předloženého správního spisu, správní orgán povolil stavbu a následný provoz malé vodní elektrárny za předpokladu splnění výše uvedené povinnosti, to je zachování minimálního průtoku pod jezem v řece Sázavě, který bude zachován v množství $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$. Na str. 3 citovaného rozhodnutí je uvedeno, že povolení se uděluje za předpokladu splnění podmínek. Podmínka č. 1 pak stanoví, že stavba bude provedena dle předložené projektové dokumentace. Správní orgán tak povolil stavbu a následný provoz malé vodní elektrárny za předpokladu splnění uvedené povinnosti. Je třeba zdůraznit, že stanovené podmínky jsou součástí výroku rozhodnutí.

Nesplnění povinnosti žalobcem bylo důvodem pro zahájení správního řízení. Jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný dospěl k závěru, že k protiprávnímu jednání ze strany žalobce došlo tím, že nedodržel tento minimální průtok ve výši $0,23 \text{ m}^3/\text{s}^{-1}$ v korytě řeky Sázavy pod jezem, když překročil rámec svého platného povolení. Soud však přisvědčil námitce žalobce, že se žalovaný nikterak nezabýval jeho námitkou uvedenou v odvolání a sice, jak prvostupňový správní úřad dospěl k závěru, jaké množství vody protékalo vodním tokem Sázavy, když toto neměřil. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný k této námitce uvedl, že šterbinami v tělese jezu protékalo velmi nepatrné, neměřitelné množství vody. Správní orgán tedy nemůže dle názoru soudu jednoznačně tvrdit, kolik vody v korytě pod jezem skutečně protékalo, když jej neměřil. Z obecného popisu z místního šetření ani z příložených fotografií nelze vůbec odhadnout, jaký sloupec vody byl pod ledem dne 25.1.2006. Ve spise rovněž není žádný doklad o tom, že by si správní orgán ověřoval u Českého hydrometeorologického ústavu, jaké množství vody v daný okamžik řekou protékalo. Nelze tedy v projednávané věci učinit jednoznačný závěr o tom, zda byl či nebyl zachován minimální průtok pod jezem v řece Sázavě v stanoveném množství $0,23 \text{ m}^3/\text{s}$. Nebyl tak jednoznačně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tvzení, že žalobce nakládal s povrchovými vodami bez povolení vodoprávního úřadu, když nedodržel minimální průtok pod jezem v řece Sázavě v povoleném množství $0,23 \text{ m}^3/\text{s}$, pak nemá oporu ani v provedeném dokazování. Žalovaný nemohl v daném případě pouze odkázat na zjištění učiněná v rámci místního šetření, ale bylo nepochybně jeho povinností v řízení o vyvození sankční odpovědnosti postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy a skutečnosti pochybné či účastníkem řízení zpochybňované, objasnit a najisto postavit. Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s výsledky místního šetření, tedy s tím, že průtok vody jezem byl v inkriminované době neměřitelný a že šterbinami v tělese jezu protékalo velmi nepatrné, neměřitelné množství vody. Bylo naopak jeho povinností, pokud nebylo možné vzhledem ke klimatickým podmínkám provést měření, provést jiné dokazování ve věci, které by ověřitelným způsobem objasnilo, že průtok v korytě řeky pod jezem v povolené hodnotě zachován nebyl. Výsledky místního šetření mohou být podkladem pro zahájení řízení o

uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterými je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě v daném případě nenahrazují dokazování v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce. Ze správního spisu není patrné, jakým prokazatelným způsobem bylo ověřeno, že nebyl zachován minimální průtok pod jezem v povoleném množství. Lze tedy uzavřít, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Za této situace není tedy závěr žalovaného, že podmínky stanovené zákonem byly pro uložení pokuty naplněny, řádně odůvodněn a nemá oporu v obsahu správního spisu.

Se zřetelem k výše uvedenému soud rozhodl, že žaloba je částečně důvodná a na základě shora uvedených skutečností Městský soud v Praze rozhodl podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. tak, že napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném správním orgánu bude, aby nedostatek napadeného rozhodnutí odstranil.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek stanovených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst.2 s.ř.s.).

V Praze dne 13.4.2010

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová